Beşiğin Önünde

Mehmet Emin Yurdakul

Beşiğin Önünde — Mehmet Emin Yurdakul

İlk yayın: Türk Sazı (1914)

Mehmet Emin Yurdakul 1944 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır: https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Beşiğin_Önünde&oldid=165418 (revizyon 165418). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansıyla paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

Hürriyet Kahramanlarından Enver Beye

— Ağlamıyor...
— Merak etme, uzun sürmez, çok ağlar;
Vakt olur ki ağlamaktan ömrü, günü kararır;
Elâ gözler içe kaçar, gül yanaklar sararır.
Şakaklardan kemik fırlar, tombul eller zayıflar.
Sen dersin ki: «İnsan neden göz yaşları dökecek?
Bak, tabiat her bucaktan gülmededir yüzlere;
Bak, ne parlak güzellikler serpilmiştir her yere;
Bak, her bir şey sevimli, hoş; oh, her yerde nur, çiçek.

Böyle güzel bir âlemde ağlamak mı?...
Ağlamak!...
Zira bizim hayatımız, baharına ermedi.
Hürriyetin hiç bir dalı bize yemiş vermedi.
Bilmez misin, zincir sesi işitilen bir toprak
Cennet olsa, bizim için bir karanlık zindandır;
Bizim için, pembe şafak bir kırmızı kefendir;
Bizim için, bir sadberk gül bir yabani dikendir;
Bizim için, bir güvercin bir ağulu yılandır.

Gençlik bize, aşkın ballı Kadehini sunmadı.
Yirmi yaşın sevincini, ümidini tatmadık;
Hiç bir gece saadetin kucağında yatmadık.
O talihsiz kullarız ki, bir yük olan hayatı
Eski Mısr'ın esirleri gibi çekip sürürüz
Onlar gibi, her bir şeye gözümüzü yumarız;
Onlar gibi, yalnız, yalnız gökten yardım umarız;
Onlar gibi, ağlayarak kabre doğru yürürüz.
Gerçektir ki kıtlık, birçok vahşilikler ettirir;
Bir zelzele, yüz binlerce ocakları söndürür;
Bir hastalık, memleketi mezarlığa döndürür.
Zulüm ise bu şeylerden merhametli değildir:
Vatanını yıkıp yakan fenalıklar onundur;
O bildiğin yaslı yerler, viraneler onundur;

Şu duyduğun iniltiler, hıçkırıklar onundur.
Ben zavallı, yoksul oldum: «Açım, ekmek ver!...» dedim;
Mazlum oldum, adaletin eşiğinde haykırdım;
Esir oldum, hürriyetin kürsüsünde bağırdım;
Her şey oldum.. Kurtarıcı kahramanlar istedim
Pek yazık ki bugüne dek böyle yiğit çıkmadı
Beşikleri tabut yapan, yangınlarla ısınan,
Midesinin açlığını vicdan bilen bir insan...
İşte sana yaşadığın alçak devrin evlâdı!...